

## Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ.

Σᾶς βεβαιῶ περιπαθῶς νὰ γράψω ἐμελέτων,  
Καὶ εἶχον θέρμα ἑτοιμον κ' ἐμπνεομένου στάσιν  
Ὅποτε ἔλαβον φαιδρὰν οἱ στοχασμοί μου φάσιν  
Ἐκάγχασα τὴν τραγικὴν φενάκην καταθέτων.

Χθὲς ἔτυχε σχολαστικὸν ἔρῳντα ν' ἀπαντήσω,  
Ἐκφράζοντα τὸ πάθος του πρὸς τὴν πεφιλημένην.  
Πῶς ἤρχισε νομίζετε; προσβλέπων τὴν Ἑλένην  
— Σὲ ἀγαπῶ, ἐφώνησεν, ὁ μέλλων ἀγαπήσω.

Κ' ἐκάγχασα τὴν τελετὴν αὐτὴν ἀναπολήσας  
Ἀλλὰ ἡσθάνθην πρὸς αὐτὸν παλμοὺς εὐγνωμοσύνης.  
Ὡς ἀποτρέψαντ' ἀπ' ἐμοῦ τὸ βέλος τῆς ὀδύνης  
Μὲ κλίσιν ῥήματος τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος συγχύσας.

Διότι εἶναι μέγιστος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος  
Ὁ προκαλῶν μειδίαμα, τὸ ἔαρ, εἰς τὰ χεῖλη.  
Εὐγνωμοσύνην ὁ θνητὸς καὶ στέφανον ὀφείλει.  
Ποῦ εἶναι τὸ μειδίαμα; εἶναι παντοῦ ὁ θρῆνος.

Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ ὁ στεναγμὸς ὃν ἡ πραγματικότης  
Ἐκ τῆς καρδίας ἀποσπᾷ ῥοφῶσα τὴν καρδίαν  
Πρὸς τί νὰ διεγείρωμεν κ' ἡμεῖς τὴν ἀδυμίαν;  
Πρὸς τί τὸ δάκρυ; ἀρκετὰ θρηνεῖ ἡ ἀνθρωπότης.

Λοιπόν . . . ἄλλὰ τί ἔλεγον; δέν ἐνδυμοῦμαι πλέον  
Ἡ λήθη εἶναι ἀδελφὴ μέ τήν εὐγνωμοσύνην  
Καὶ πάντοτε εἰς τήν αὐτὴν ἀποκοιμῶνται κλίνην·  
Τὴν χάριν ἐλησμόνησα ἐντὸς λεπτῶν, βραχέων!

Ναὶ λησμονῶ ἐνίοτε, ἀλλ' ὅ,τι λησμονεῖται.  
Τὴν ἐρωμένην μου τῆς χθές, τῆς αὔριον τὰ χρέη  
Καὶ τὰ βιβλία τῶν σοφῶν ἐφ' ὧν ἡ λήθη κλαίει.  
Θέλετε μνήμην; τοκισταὶ προτρέπω νὰ γενῇτε.

Καὶ ἤδη ἄνευ θέματος διέμεινα· νὰ παύσω;  
Ἀλλὰ οἱ λογιώτατοι ζητοῦν ἀρχὴν καὶ τέλος·  
Καὶ εἶμαι λίαν εὐπαθὴς πρὸς τῶν σοφῶν τὸ βέλος·  
Ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ τοὺς ἰδῶ ἵνα τὴν λύραν θραύσω.

Τὴν τῶν ὀνείρων ὑπερβὰς ὁ Φίλων ἡλικίαν  
Πολὺ ἠγάπησεν, ἀλλὰ ὀλίγον ἠγαπήθη·  
Πολλάκις ὅρκους ἔρωτος ἀκούων ἐκοιμήθη  
Καὶ ἐρωμένος προδοθεὶς ἠγέρθη τὴν πρωΐαν.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ πιστὴν ἀπῆντησ' ἐρωμένην·  
Πιστὴν ὥς εἰς τοὺς ποιητὰς ἐμμένει ἡ πενία  
Τὸ ψεῦδος εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ ἡ ἀνοησία·  
Πιστὴν ὥς ὁ ὑπάλληλος εἰς θέσιν νεμομένην.

Οἱ ποιηταὶ οἱ ψάλλοντες τὸ ὄμμα καὶ τὰ χεῖλη  
Τὴν κόμην καὶ τὰς παρειὰς τὸν πόδα καὶ τὰς χεῖρας  
Πρό ταύτης πάσας τὰς χορδὰς θὰ ἔθραυον τῆς λύρας  
Δέν ἔχει τίποτ' ἐξ αὐτῶν τοῦ Φίλωνος ἡ φίλη.

Καὶ τὴν ἡγάπα προσφιλῶς κ' ἐπίσης ἡγαπᾶτο  
Κ' εἰς τῆς ζωῆς τὰς ἀτραποὺς ἐβάδιζον συγχρόνως  
Καὶ ἦτο σύντροφος κοινὸς ὁ βίος καὶ ὁ πόνος  
Καὶ εἰς ἐκείνην ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀντανεκλᾶτο.

Πιστὴ, εἰς τὸν αἰῶν' αὐτὸν τὸν μέγαν! ποία χλεύη·  
Μέ τὰς ῥυτίδας παλαιῶν αἰώνων ἐκοσμεῖτο  
Καὶ εἶχε μεσαιωνικὰς ἀρχάς; λοιπὸν τίς ἦτο;  
Ὁ Φίλων τὴν σκιὰν αὐτοῦ περιπαῖδ' ὡς λατρεύει.

Γελᾶτε; ἀλλὰ θλιβερὰ δὲν εἶναι ἡ εἰρωνεία;  
Ὁ Φίλων μάτην πανταχοῦ τὴν πίστιν ἐρευνήσας  
Καὶ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν καὶ γῆν ἀνακινήσας  
Ἠράσθη τῆς σκιᾶς αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ.

Γεννᾶται αὕτη μέ ἡμᾶς, ἀκολουθεῖ πᾶν βῆμα  
Καὶ εἰς ἡμέρας ἐορτῆς καὶ εἰς ἡμέρας πένθους  
Σκιρτῶμεν καὶ αὕτῃ σκιρτᾷ καὶ ὁμοιάζει ἔνθους·  
Ἄν πάσχωμεν τῆς συμφορᾶς ἀναλαμβάνει σχῆμα.

Οὐδέποτε μνησικακεῖ, μᾶς ἀγαπᾷ λαθραίως  
Περὶ τὸ σῶμα στρέφεται, συστέλλεται, ἀπλοῦται,  
Ὡς φύλαξ ἀπειλητικὸς ἐνίοτε ὀρδοῦται  
Καὶ εἶναι πρῶτος φίλος μας καὶ πάλιν τελευταῖος.

Ἰδέτε πῶς ἐκτείνεται ἰσχνὴ καὶ τεθλιμμένη  
Εἰς τὴν ἀκτῖνα τὴν ὠχρὰν τοῦ δύοντος ἡλίου,  
Πρὶν εἰς τὸ σκότος βυθισθῇ τὸ πλήρες μυστηρίου·  
Εἰς τὴν μακρὰν αὐτὴν σκιὰν ὁ θάνατος προσμένει.

Ὅταν τὸ σῶμα ἐκταθῇ εἰς τὴν ἐσχάτην κλίνην  
Κατὰ τὸν τύπον ἔπεται τῶν φίλων συνοδία.  
Πλὴν παραλλήλως ἄλλη τις ἀκολουθεῖ κηδεία·  
Σκιαὶ τεσσάρων τὴν σκιὰν κομίζουσιν ἐκείνην.

Καὶ οὕτω βαίνει μέ βραδὺ καὶ τεθλιμμένον βῆμα  
Οὐχὶ ὡς σύζυγος Ἰνδοῦ, ἥ βία καιομένη,  
Ἀλλ' ἐκουσίως τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου καταβαίνει  
Καὶ καταπίπτει μεθ' ἡμῶν νεκρὰ ὑπὸ τὸ μνῆμα.

ὦ μόνε σύντροφε πιστὲ τοῦ ἀνδρωπίνου βίου  
Δέν εἶσαι ἔλλειψις φωτὸς καὶ σύμβολον τοῦ πόνου  
Τοῦ μεθ' ἡμῶν βαδίζοντος διὰ παντὸς τοῦ χρόνου  
Ἔως οὗ χάσῃ ἡ ψυχὴ τὸ θάλλπος τοῦ ἡλίου;

Δ. Παπαρῥηγόπουλος.